

Pentru acest motiv, și fericitul nostru stareț Iosif a predat fiilor lui duhovnicești această rânduială: adică îndată după Sfânta Liturghie, dar mai ales după împărtășire, toți frații să se retragă în tăcere la chiliile lor. Această rânduială a fost pusă și de Starețul meu, Părintele Haralambie, în obștea sa, rânduială pe care a respectat-o cu acrivie atât la Schitul Nou, cât și la Burazeri.

Este vădit faptul că la cei care, împreună cu lucrarea duhovnicească, își păzesc în același timp și simțurile și mai ales limba, roadele duhovnicești sunt bogate. Cred că aceasta înseamnă "Lucrați și păziți".

Sursa: Monahul Iosif Dionisiatul, *Starețul Haralambie - Dascălul rugăciunii minții*, Editura Evanghелиsmos, București, 2005

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 7 iunie	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 8 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Joi 9 iunie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Înălțarea Domnului
Sâmbătă 11 iunie	18:00	Vecernie
Duminică 12 iunie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminică a VII-a după Paști

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

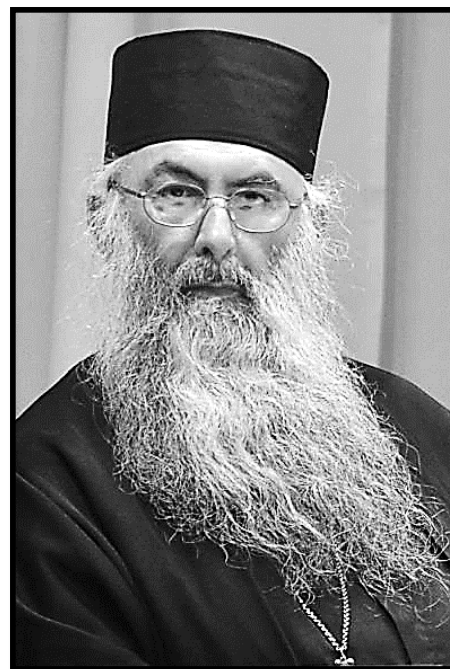
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 169 / 5 iunie 2016

**ARHIMANDRITUL
ZAHARIA ZAHAROU**

(SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL
DIN ESSEX, ANGLIA)

DIAVOLUL ÎNCEARCĂ SĂ NE DEVOREZE TIMPUL VIEȚII NOASTRE INSUFLÂND ÎN NOI POFTA DE DISTRAȚII

Cunoscând puterea răscumpărătoare a rugăciunii, diavolul, care nu dorește nimic altceva decât pierderea întregii omeniri, ca toți să fie părtași sortii lui, face tot ce-i stă în putință ca să ne împiedice de la rugăciune. Diavolul nu încearcă prea mult să ne împingă să păcătuim, căci știe că pocăința sinceră poate șterge mulțime de păcate, ci încearcă mai cu seamă să devoreze timpul vieții noastre, insuflând în noi pofta de distracții, gustul pentru noutăți și chiar o anume sete de știință și cunoaștere din care până și ideea de Dumnezeu a fost trecută cu vederea. Tehnologia noastră modernă, cu nenumăratele ei produse noi care invadează piața, este numai o exemplificare a acestui vicleșug.

Diavolul știe că, dacă reușește să devoreze timpul vieții noastre, el pune capăt acestei sfinte neguțatorii, acestui schimb de vieți, nimicind legătura noastră personală cu Dumnezeu. Pentru noi, această legătură este dătătoare de viață, pentru că prin ea suntem în neîncetată împărtaşire cu Izvorul Vieții. Când ne rugăm, ne aflăm în prezența lui Dumnezeu, și această prezență nimicește neîncetat moartea, pe care o purtăm în noi, și ne reînnoiește.

Așa încât, a răscumpăra vremea înseamnă a cultiva legătura noastră cu Dumnezeu și, cu cât legătura noastră cu El este mai puternică, cu atât vom fi mai uniți cu El în această viață și vom continua să fim la fel, în chip mai desăvârșit și cu mai multă tărie, în viața ce va să fie. [...]

Atunci când aflăm înțelepciunea lui Dumnezeu ne răscumpărăm timpul viețuirii noastre pe pământ. „Socotiți, drept aceea, cum să umblați cu pază, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți./ Răscumpărând vremea, că zilele rele sunt”, spune Sfântul Pavel în Epistola către Efeseni (Efeseni 5, 15-16).

Pentru cultura zilelor noastre, „timpul înseamnă bani”, dar pentru noi, creștinii, timpul înseamnă răscumpărarea veșniciei. În fiecare zi noi încercăm să împuținăm păcatul din viața noastră și să

sporim neîncetat în inima noastră energia harului lui Dumnezeu, și astfel să punem pe fiecare zi a vieții noastre pecetea veșniciei.

În fiecare zi suntem chemați să facem o sfântă neguțatorie: să schimbăm viața noastră trecătoare cu viața cea veșnică de la Dumnezeu. În fiecare zi primim darul timpului și dacă din cele 24 de ore ale zilei, punem deoparte câteva minute, sau poate ore, pe care le dăm rugăciunii, atunci acest timp pe care îl dăruim lui Dumnezeu din toată inima va pecetlui fiecare zi a vieții noastre și, în cele din urmă, toată viața noastră va fi umbrată de veșnicie. Rugăciunile noastre vor rămâne veșnic înaintea lui Dumnezeu și ele vor fi mântuirea noastră.

Sursa: Arhimandritul Zaharia Zaharou, *Răscumpărând vremea (Efeseni 5, 16)*, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2014

PR. HARALAMBIE DIONISIATUL

(1910 – 2001)

UCENIC AL CUVIOSULUI
GHERON IOSIF ISIHASTUL

ÎN STÂNGA (IMAGINE),
IAR ÎN DREAPTA ESTE
PR. EFREM FILOTEITUL

„LUCRAȚI ȘI PĂZIȚI”

Sfinții Părinți spun: *"Mai presus de lucrare este paza"*. Mulți dintre noi se sârguiesc cu multă mărinimie atât la ascultare, cât și la privegherea de noapte. Într-adevăr, se ostenesc mult, în mod deosebit pentru a ajunge la umilință și la lacrimi înainte de împărtaşire, dar

cu toate acestea, fiindcă nu iau aminte la ei înșiși, rămân aproape în același loc sau de multe ori se întorc mai mult înapoi decât merg înainte. Și atunci unii se întreabă: *"Unde greșesc? Fac ascultare, mă mărturisesc, postesc, priveghez, iert, mă rog pentru cei ce mă mâhnesc și mă prigonesc. Unde este greșeala?"*.

Răspunsul ni-l dă un mare isihast al Sfântului Munte, Starețul Daniil, care s-a nevoit în peștera Sfântului Petru Atonitul. Trăind într-o desăvârșită liniște, de îndată de ce se termina Sfânta Liturghie, fără să vorbească cu cineva mergea și se închidea în chilia sa neprimind pe nimeni. Făcea excepție numai cu marii asceți Iosif și Arsenie, cei de o nevoință cu el. De obicei primele sale cuvinte pe care le spunea acestora erau: *"Sfânta Singlitichia spune: «Opaitul luminează, dar buzele i se ard»"*. Prin aceste cuvinte voia să arate cât de mult se temea el însuși ca nu cumva prin vorbire să piardă harul pe care îl dobânda atât prin osteneala privegherii, cât și prin împărtaşirea cu Sfintele Taine.

Acum să-și imagineze fiecare dintre noi câte porțițe deschidem nu numai prin discuții nevinovate, ci chiar și prin cele duhovnicești. De cele mai multe ori convorbirile duhovnicești sfârșesc în vorbire deșartă, flecăreli, discuții politice și judecarea celorlalți. Și după toate acestea ne mai întrebăm unde greșim.